

Nadějný Cicvárek bodoval

Na festivalu Okolo Třeboně pro mě byla opět středobodem soutěž Houpací kůň na terase pivovaru, kde jsem účinkoval v porotě. Ale zatímco loni velmi vyrovnaně, i když vítězně soupeřil "mladý" **Hromosvod** (měl letos jako loňský vítěz velmi pěkný recitál) se "zasloužilým" **Jentake** m

, letos nebylo o vítězi pochyb. V soutěži nadějí festivalu vystoupil

Ivo Cicvárek

s hostující

Žofií Kabelkovou

(kdypak jste ji kdo slyšel naposledy?) a nebylo co řešit. Snad jediné otázku, proč soutěží takovéhle staré páky a těžké váhy. (Chápete jistě, že se podobné označení hodí i na mladinkou a křehkou Žofii. A že tato otázka není pro porotu; ta hodnotí, co jí jest předloženo?) Jenže treboňský šéf Pavel Barnáš se tvářil, že čím větší jména jsou i v soutěži, tím větší je renomé akce. Měl je mít: kromě Ivoše ještě minimálně (druhé)

Mošny

. Poprvé jsem slyšel "hrad-rockové"

Quanti minoris

(lepší jsou na desce než živě), po dlouhé době

Zlomzas

(hodně tvrdý, málo melodický), a ještě

Panenku vyzutou

(dost začátečnické, ale s jiskrou) a

El tenéré

(až legrační pokus o jakousi orientální world music).

Hodně mě potěšil páteční koncert. Otevřela ho **Asonance**, pak jsem si pochutnal na čím dál vzácnějším

Cimbal Classicu s

několika hosty. "Nenápadně oslavujeme 15 let," prohlásil kapelník

Dalibor Štrunc

. Nevíte někdo ale proč? Proč jsou

Funny Grass

foto: Lenka Krausová ©

v poslední době tak nenápadní? A moji velcí oblíbenci **Redl-Janoušek-Lenk** večer uzavírali? Z položek hlavního festivalového dne aspoň několik: nejkomornější, jak to šlo, byli **Michal**

Pavlíček

a

Monika Načeva

: jen akustická kytara a ženský hlas a pozoruhodný kus večera. Velké zklamání byl

Acoustic Impact

: poprvé jsem je slyšel v novém posazu. Místo originální muziky založené na souhře dvou akustických kytar, z nichž jedna byla více nebo méně flamencová, podpořené klávesami a neuvěřitelně bohatými perkusemi, je tu teď zcela standardní jazzové combo. Nejdůležitějším nástrojem jsou klávesy

Josefa Čechtického

; osobitá kytara

Jirky Blafky

se už používá jen jako příchuť. Pod tím hraje rytmika: kytaře oddaný

David Juran

přešel k baskytaře; živelný perkusista

Martin Máca

zmizel, nahrazen standardním bubeníkem. Čirá radost a přehlídka mnoha pro žánr zcela zásadních písniček: to byli

Hana a Petr Ulrychovi

s

Javory

. Hezky to s doprovodným triem a irskou harfou v sestavě znělo i

Lence Filipové

. Jedním z vrcholů večera pro mě určitě byli

Čankišou

. Co hrál a zpíval

Janek Ledecký

, koncipovaný jako oficiální vrchol večera na samý závěr, to už nevím, zato si pamatuji, jak si nemohl dát ani klobásu u stánku, aby se předtím nemusel podepsat prodavačce. A předchozí módní přehlídku jsem nějak vypustil? Píšu tu o ní jen proto, abyste věděli jak daleko už festival Okolo Třeboně došel, pokud jste na něm třeba 10 let nebyli. Já ho ovšem považuji stále za skvělé otevření prázdnin.

Dlouhohrající bluegrass na koupališti

Banjo Jamboree (BJ), které se koná na koupališti v Čáslavi - Vodrantech, nepatří k festivalům, na které bych jezdil každý rok. Letošní "nakouknutí" mi ale přineslo spoustu skvělých zážitků, které přefiltrovány značným časovým odstupem už ve mně vyvolávají cosi jako "sladkou vzpomínku." Festival na mě působil velmi klidně (to jsem si, pravda, částečně způsobil sám, protože jsem v klidu vydržel od pátečního večera až do neděle) a domácky. Kde jinde se dá dění na scéně sledovat z bazénu? (Téměř nikdo se ke mně nepřipojoval, protože počasí nebylo kdoví jaké. Jenže právě když útočily četné přepršky, ukrýval jsem svršky pod lavičku a řítil se v plavkách do bazénu. Copak to není skvělý způsob jak nezmoknout, mohu-li u něj navíc ještě poslouchat bluegrass?) A doslova mne dojala modrotrávní komunita tím, jak ve velkém stylu jamovala: v tomto nadšení pro muzicírování se jí ostatní naše žánry dívají na záda. Pomáhá tomu ovšem i vhodné prostředí: "lázeňský" domeček, jak z Rozmarného léta, stojící v areálu koupaliště, poskytuje dost prostoru pro všechny, kteří chtějí sdílet aktivně nebo pasivně rozsáhlý soubor bluegrassových standardů. Krásně se vyhrávalo celou sobotní noc.

Jistě se vyhrávalo i v pátek v noci, ale to jsem byl natolik bez energie, že jsem skončil hned po koncertu ve spacáku. Možná proto mám pocit, že to hlavní se odehrávalo na BJ v sobotu. A to v pátek večer hrály dvě kapely, které považuji v žánru za nejlepší a nejschopnější přesahu přes hranici: **Robert Křesťan & Druhá tráva** a **COP**. Potěšil třeba i **Dessert, Jirka Králík & Rowdy Rascals** (všichni tři

pánové hráli v úchvatných plavkách, přesně ve stylu výše zmíněného Rozmarného léta) nebo **Country Cocktail**

. Přesto mi v hlavě zůstal pocit, že to hlavní se odehrálo v sobotu. Hudební dění začalo střetnutím finalistů předkol BJ, ve kterém si vítězství a místo v hlavním programu zajistili - podle mého názoru zaslouženě -

BlueGate

z Plzně. Líbili se mi také novopečení

Fair Play Grass

z Mladé Boleslavi, zejména kvůli sólovému zpěvu kytaristy a kapelníka - pokud jsem se nepřeslechl -

Ládi Melichara

a kvůli tahu na bránu. Ten spolu s lepší technikou bohužel zatím chybí

Ptačoroku

, kterému bych rád fandil pro jeho skladatelské a aranžérské nápady. Hlavní blok pak "historicky" zahájili

Větráci

. Mohl bych jmenovat všechny účastníky, ale kratší bude říct, že kromě

Monogramu

,

Modrotisku

a

Nové sekce

se zúčastnily všechny špičky žánru a popojít k druhé polovině programu (po tradičním fotografování banjistů), kdy už přece jen muzika gradovala:

P.R.S.T.

,

Vabank Unit

,

Blackjack

? Skvěle zahrál

Drive

; to jsem ještě netušil, že ho v této sestavě, tedy např. s banjistou

Martinem Stehlíkem

slyším naposledy.

Fámy Petra Kůse

měly velký ohlas: zpívaly čistě česky, hezky - ostatně jako vždycky. Pak přišli - alespoň pro mne - dva největší momenty festivalu.

Křeni

, ač bez nemocného mandolinisty

Víta Hanulíka

(jednu věc si s nimi zahrál na mandolínu multiinstrumentalista

Ralph Schut

) byli úžasní; škoda, že v Praze nejsou k slyšení. A potom

Reliéf

: kolikrát jsem ho už slyšel, kolikrát chválil? Ale jsou takové hvězdné momenty, něco ve vysílači se potká s něčím v přijímači a já prohlašuji, že jsem letos na BJ zažil nejlepší výkon Reliéfu, jaký jsem kdy slyšel.

Bohužel to ještě nebyl konec: v bílých kloboucích nastoupila americká skupina **Larry Wilder & Stumptown Stars**

a předvedla výkon, za který by se v žádném případě nemohla kvalifikovat do Čáslavi přes libovolné předkolo BJ. "Vybrali jsme je podle poslané nahrávky a na té musel určitě hrát někdo jiný," naříkal potom staronový předseda Bluegrassové asociace ČR

Petr Brandejs

. Nu což, stane se. Můj v úvodu zmíněný kladný pocit z letošního Banjo Jamboree to rozhodně nepřebilo. Mrzí mě tak jen to, že zhruba před pěti měsíci na tomto serveru zuřila diskuse, jestli se BJ povedlo nebo ne; to holt byla ta správná chvíle

P.R.S.T. na ilustr. snímku

foto: Lenka Krausová ©

pro článek o BJ. Jestli si vzpomínám, hodně se diskutovalo o výkonu konferenciérů Pavla Brandejse a **Pepy Vody**. Mně připadal sice jako nijak hvězdný, ale spolehlivý, adekvátní situaci a hlavně jsem přesvědčen, že přesně tyto dva pány a jejich typické promluvy chtěli diváci vidět a slyšet: jakých vyšších met by měl festivalový "mluvka" dosahovat? Ale jinak - jak jste mohli číst - bych stejně u většiny účinkujících k debatě, co přesně zahráli dobře a co špatně, nepřispěl. Myslím, že reportáž z festivalu, kde hraje kolem třiceti kapel, se nemá sestávat z třiceti recenziček jejich výkonu. Na to je prostor v recenzích alb. A v Povídačkách - tam už vůbec si chci hlavně povídat?

Průtrž mračen, Anka Chřestýš a sestřelený Jan Nedvěď

A jsme u letního slunovratu. Ani na Country fontáně, festivalu pražského Country radia, jsem loni nebyl. Moje hlavní dojmy z letošního roku tak jsou: stále více lidí kolem Křížíkovy fontány na Výstavišti. (Prý naposledy: příští rok bude z důvodu rekonstrukcí prostor uzavřen.)

Nejdeštivější festival sezóny. (Obrovské dvě průtrže mračen před zahájením, velký liják i v průběhu večera.) A ročník zasvěcený vzpomínce na **Michala Tučného**. Hlavním koordinátorem této akce byl

Petr

Kocman

takže jsme ho mohli poznat nejen jako určitě největšího českého countrymana současnosti

(pravda, spíš asi countryrockera), ale i výraznou a spolehlivou osobnost, která takovouhle dost monstrózní záležitost zvládne zajistit. Nešlo ovšem jenom o Michala T.: zahájila

Asonance

, jediná ne-countryová kapela tohoto country a folk festivalu, která se své důležité role zhostila na výbornou. (A na svou existenci zřejmě upozornila víc potenciálních posluchačů, než při svém běžném ročním provozu.) Autonehoda

Honzy Vančury

- víc jsme se o důvodu nepřítomnosti očekávaných

Rangers

nedožvěděli. Jejich prostor zaujal narychlo povoláný

Wabi Daněk

. Hrál sám, což byl pro mě zážitek: byl jsem přesvědčen, že se ve dvojici s

Milošem Dvořáčkem

, co se týče kytary, trochu "veze". Najednou jsem slyšel, co toho uhraje? Wabi prolul písničkou

Jody a Kid

s následujícím

Malinabandem

; ten se ale na pódiu sešikoval zejména kvůli

Pavlu Bobkovi

. Slyšel jsem je na Country fontáně spolu poprvé a žasnul jsem: tohle že je ten zpěvák, o kterém jsem napsal, že už vůbec neintonuje? Na Fontáně vynikající výkon! A pak už nastoupil

Petr Kocman Band

(posílen o klávesistu a o steelkytaru a banjo

Zbyňka Bureše

). Postupně přicházeli zazpívat

Tomáš Linka

,

Pavlína Jíšová

? A potom, měl jsem pocit, že ne úplně v souladu s časovým plánem, spíš pod tlakem nějaké emoce, se najednou objevila na pódiu

Rattlesnake Annie

. Spolupracovnice Michala Tučného z 80. let, zpěvačka, kterou jsem viděl naposledy někdy v půli 90. let, nedlouho po Michalově smrti. Ihned navázala kontakt: "Ahoj! Tak pšijiždi poslední kovboj?" A po dozpívání songu: "To zpíval Michal Tučný!" Potlesk nebral konce. Pak už sama s kytarou dala sadu

I Saw The Light

,

Red River Valley

,

Will The Circle Be Unbroken

? Možná byla občas lehce pod tónem, ale její hlas měl pořád sílu, barvu i technickou obratnost. Potom blok s kapelou, převážně dvojhlasy s Petrem Kocmanem, přídavky? Pěkné, jímavé. Festival pokračoval vystoupením

Honzy Nedvěda

s kapelou (Poklad?), o kterém se dá říct, že začátek byl dobrý. Bohužel, jak se protagonista

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 13 Listopad 2007 04:00

rozehříval, přibývalo úletů ve zpěvu a zejména v mluveném slovu. Na závěr ho museli konferenciéři Bezi junior a Veronika Havlová sundat z pódia pomocí lsti, což bylo dost trapné, nikoli od konferenciérů.

Bylo jaro, bylo

Tvrdil jsem, že zabrousíme ještě do jara, takže telegraficky. Křtu alba **Rozednívání Arnošta Frauenberga**

jsem 6. června stihl v Balbínově poetické hospůdce jen půlku, ale jak Arnošt, tak hostující a křtící

Slávek Janoušek

mě potěšili velmi. Články o dvou zásadních květnových festivalech, Jamboree Strakonice a Folkovém kvítku jsem už napsal do prázdninového čísla Folk & Country, stejně jako ten o velkolepé Benefici Rosti Čapka, kterou si tento výrobce a vývozce hudebních nástrojů uspořádal v Divadle ABC ku příležitosti 22 let od založení firmy. Ještě se musím přiznat, že na čarodějnice jsem na Barče (tedy v KD Barikádníků) viděl a slyšel

K.T.O.

Pravda, zavedla mě tam spíš náhoda, než usilovná touha po jejich umění, ale rozhodně nelituji. Protože to byl jakýsi Večer jubilantů, začalo se v půlce večera najednou gratulovat a já zjistil, že kapelníkovi

Frantovi Hackerovi

je úplně v pohodě 70 let, což ale vůbec nic není, protože na steelkytaru mi hraje osmdesátiletý

Ferry Friedrich

? A fungovalo to. Radost z muziky není ohraničená věkem: to je ohromná naděje a úleva. V dubnu jsem ještě viděl a slyšel ve Mlejně křest alba

For You

kapely

P.R.S.T.

a v Divadle Na prádle křest alba

2 + 1

kapely

Šantré

(psal jsem o něm do F&C 6/2007 a nikdy nezapomenu na to ohromné množství muzikantů mezi diváky). Poprvé jsem na Dobešce slyšel ve velkolepém večeru sound nového

Trabandu

a do Salmovské jsem si šel poslechnout, jak zní

Luboš Nohavica

se svými písněmi, klavírem a kapelou. (Skvěle. Nejvíc mi ale stejně uvízl v hlavě přídavek

Má milá rozmilá, neplakej

autorské dvojice Pepa Nos/František Gellner.) A Zelený čtvrtek jsem si ozdobil koncertem spirituálů od

Spirituálů

v evangelickém kostele u Salvátora. (Fakt je na SQ znát, že v kostelech hrají nejradši?)

Velká jaroletní poudacka - 2. díl

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 13 Listopad 2007 04:00

A to by stačilo, ne? Do března už přece v listopadu nepůjdeme, to bychom si moc teplotně nepolepšili. Pokud vás mé vzpomínky aspoň trochu zajímaly, jsem moc rád. Stejně ovšem připouštím, že kdybyste si je přečetli s menším odstupem od popisovaných akcí, bylo by lépe. Tak příště, fakticky už příště?